

mi soudy v platnosti. Odvolací soud uvedl v otázce, o níž tu jde v důvodech: O tom, zda jest k podpisu směnky zmocněním třeba plné moci znějící na podpis určité směnky, či zda stačí plná moc k podpisování směnek vůbec, neobsahuje § 102 směn. zák. předpisu a platí tu proto i za platnosti nynějšího zákona směnečného ustanovení § 1008 obč. zák., jenž výčetmo uvádí případy, ve kterých se vyžaduje zvláštní plná moc směřující k uzavření určitého jednotlivého obchodu. Ježto § 1008 obč. zák. o převzetí směnečných závazků vůbec se nezmiňuje, jest z toho vyvozovati, že zmocnění k podpisu směnky nemusí směřovati k podpisu určité v plné moci uvedené směnky, nýbrž stačí zmocnění k podpisu směnek vůbec. Byl tedy Eduard G. na základě plné moci ze dne 25. října 1927 zmocněn k podpisu zažalovaných směnek jménem odvolatelky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že není třeba, by se zmocnění týkalo konkrétní směnky. Jak vyplývá z důvodové zprávy k § 102 sm. zák. bylo ustanovení zákona ze dne 19. června 1872 č. 88 ř. zák. (Jasiňského novela) jen částečně převzato do ustanovení § 102 sm. zák. Ostatně již podle onoho zákona nebylo zapotřebí, by zmocnění k podpisu směnek znělo na určitou konkrétní směnku, a jsou liché proto závěry dovolatelky, vyvozené z mylného tohoto předpokladu. Opačný právní názor nelze vyvozovati ani z toho, že § 102 sm. zák. mluví o zmocnění k podpisu směnky a nikoliv směnek, neboť směnečný zákon mluví všude jen o směnce v čísle jednotném.

Čís. 11695.

Je-li vlastnické právo dlužníkovu k nemovitosti, na niž se vede exekuce vnučenou dražbou, omezeno povinností, odevzdati nemovitost jednomu z dětí, jest i dlužník oprávněn k rekursu proti usnesení povolujícímu exekuci.

Zákaz zcizení, založený mezi osobami uvedenými v druhé větě § 364 c) obč. zák. a zapsaný do pozemkové knihy, brání nejen dobrovolnému, nýbrž i exekučnímu zcizení (ovšem kromě věřitelů, kteří zápisu tohoto zákazu předcházejí). Lhostejno, že omezení vlastnického práva dlužníka bylo v pozemkové knize zapsáno dříve, než vstoupila v platnost třetí dílčí novela, jde-li o pohledávku třetí osoby vzniklou teprve za platnosti § 364 c) obč. zák., kdy zákaz zcizení v pozemkové knize byl již zapsán. Lhostejno, že omezení vlastnického práva dlužníka jest v pozemkové knize jen poznamenáno, nikoliv vloženo.

(Rozh. ze dne 23. května 1932, R I 324/32.)

Soud první stolice povolil vymáhající věřitelce exekuci pro její vykonatelnou pohledávku vnučenou dražbou nemovitostí, zapsaných ve vložkách č. 16, 163 a 224. Dlužnice napadla toto usnesení, pokud exekuce byla povolena na nemovitosti, zapsané ve vl. č. 16 a 163

z důvodu, že ve vložkách těch poznamenáno jest obmezení práva vlastnického, postoupiti tyto nemovitosti jednomu ze čtyř nezletilých dětí a zákaz zciziti je někomu jinému. Rekursní soud zamítl návrh na povolení exekuce vnucenou dražbou nemovitostí, zapsaných ve vložkách čís. 16 a 163. Důvody: Podle knihovního výtahu jest poznamenáno ve jmenovaných vložkách na listu B pod pol. 5 a 4 obmezení práva vlastnického dlužnice Barbory P-ové, záležející v její povinnosti, tyto nemovitosti postoupiti jednomu ze svých nezl. dětí Josefu, Janu, Václavu a Františku P-ovým podle odst. VII. not. spisu. Odstavec tento dle snímku notářského spisu ze dne 29. listopadu 1913 pak zní: »Zasedmé: strany činí další smlouvu a jednosvorně ustanovují, že kupitelka Barbora P-ová jest povinna celou tuto usedlost čp. 16 i s pozemky zapsanými ve vl. čís. 16 a 163... postoupiti jednomu ze čtyř dětí dosud nezletilých jménem... není tudíž táž Barbora P-ová oprávněna právě označené nemovitosti zciziti na jiného než jako bylo právě uvedeno«. Podle doslovu tohoto odstavce notářského spisu, jakož i podle poznámky v pozemkové knize, jež se na tento odstavec odvolává, nelze o tom pochybovati, že v těchto vložkách pozemkové knihy poznamenán jest zákaz zcizení (slova: »není oprávněna zciziti«) ve prospěch dětí. Podle § 364 c) obč. zák. působí takový zákaz i proti třetím osobám, jest-li založen mezi manžely, rodiči a dětmi... a je-li poznamenán v pozemkové knize. Opisem snímku notářského spisu jest zjištěno, že zákaz tento převzala Barbora P-ová při smlouvě, kterou odkoupila polovinu oněch nemovitostí od svého manžela a že zákaz zcizení založen byl tudíž mezi manžely pokud se týče rodiči a dětmi. Podle motivů k III. dílčí novele k obč. zák. stává se zápisem do pozemkové knihy zákaz zcizení věcně působícím právem, a to nejen pro zcizení dobrovolné, nýbrž i pro zcizení a zatížení cestou exekuční (ovšem kromě věřitelů, kteří zápisu tohoto zákazu předcházejí). Brání tudíž tento zápis předcházeti podle knihovního výtahu vymáhaným pohledávkám, požadované exekuci vnucenou dražbou těchto nemovitostí. Odpíratí povolujícímu usnesení jsou ovšem oprávněny především osoby, v jichž prospěch se zápis zákazu zcizení stal, podle názoru rekursního soudu nechybí však toto oprávnění ani straně povinné, neboť jednak byla smluvní stranou, když zákaz byl smluven, jednak je stranou v řízení exekučním a jest proto oprávněna k stížnosti do usnesení, jímž proti knihovnímu stavu nepřipustně byla povolena exekuce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nelze souhlasiti s výtkou dovolacího rekursu, že dlužníci chybí oprávnění ke stížnosti, neboť dlužnice jest stranou v exekučním řízení, proti ní byla exekuce povolena, její vlastnické právo k nemovitosti, na niž exekuce vnucenou dražbou se vede, jest omezeno povinností její, odevzdati nemovitost jednomu ze svých dětí, a splnění této povinnosti má býti vnucenou dražbou zne-možněno. Tím sice nebyla dotčena práva dlužnice, zajisté však její osobní a hospodářský zájem a jest proto oprávněna k rekursu, a proto správně rekursní soud vyřešil otázku jejího oprávnění k rekursu.

Správně také rekursní soud posoudil věc, pokud jde o použití ustanovení § 364 c) obč. zák. na tento případ a stačí odkázati na jeho důvody, které se dovolacímu rekursu nepodařilo vyvrátiti. Okolnost, že omezení vlastnického práva dlužnice bylo v pozemkové knize poznamenáno již dne 29. listopadu 1913, tedy před 1. lednem 1917, kdy v platnost vstoupila třetí dílčí novela k obč. zák. ze dne 19. března 1916 čís. 69 ř. zák., nemůže vaditi platnosti tohoto omezení práva vlastnického obsahujícího podle správného výkladu rekursního soudu zákaz zcizení, any jsou tu podmínky vyslovené v § 364 c. obč. zák. pro to, by smluvený zákaz zcizení působil proti třetím osobám. Tomu neodporuje ustanovení § 5 obč. zák., ano tu jde o pohledávku třetí osoby vzniklou teprve za platnosti § 364 c. obč. zák., kdy zákaz zcizení v pozemkové knize byl již zapsán (Viz též Randa Vlastnictví, str. 78). Rozhodnutí nejvyššího soudu č. 158 sb. n. s., na něž se dovolací rekurs odvolává, na souzený případ nedopadá a proto neodporuje názoru vyslovenému v usnesení rekursního soudu. Okolnost, že omezení vlastnického práva dlužnice jest v pozemkové knize poznamenáno na listu B, nikoli vloženo, není rovněž závadou, neboť v § 364 c. obč. zák. jest uveden požadavek, by zákaz byl z a p s á n ve veřejné knize, nikoliv, aby tam byl vložen, a praxe se ustálila na názoru, který byl opětovně přijat i do zákonů o pozemkové reformě, že stačí »poznamenání« zákazu (viz též rozhodnutí č. 7086, 4101 a jiné sb. n. s.).

Čís. 11696.

Tím, že soused A. podal na souseda B-a žalobu pro rušenou držbu, v níž uváděl, že ho B. porušil postavením zídky na svém pozemku v držbě práva odtoku povrchové vody z jeho stavení na pozemek B-ův, a žádal obnovení předešlého stavu jakož i zákaz, by B. se pro budoucnost vystříhal podobného rušení, — osobil si právo omezující vlastnictví B-ovo a jest B. oprávněn vystoupiti proti němu žalobou podle § 523 obč. zák.

(Rozh ze dne 24. května 1932, Rv II 2/31.)

Žalobě, by bylo uznáno, že žalovaným jakožto vlastníkem domu čís. 120 nepřísluší právo volného odtoku povrchové vody ze stavení čís. 120 na pozemek čís. 775/3 a že žalovaní jsou povinni výkonu takového práva se zdržeti, — procesní soud první stolice vyhověl, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc dovolacímu soudu, by znovu o odvolání jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud zamítl žalobu, maje za to, že žalobci neprokázali předpoklady žaloby záporní podle § 523 obč. zák., totiž, že si žalovaní osobují služebnost volného odtoku povrchové vody ze svého dvorku na pozemek žalobců, ani že něco podnikli, by jejich voda odtékala na pozemek žalobců (imise přímá), dodávaje, že žalobci sami postavením zídky